

A man in a dark trench coat and a wide-brimmed hat walks away from the camera down a dark, narrow alleyway. He is holding a long wooden staff or cane in his right hand. The scene is dimly lit with a greenish-yellow glow, possibly from a neon sign in the background. The walls are covered in graffiti, and a sign for a bar is visible in the distance.

Jim Butcher

VINEN

TRIFID

Jim Butcher
Vinen

Copyright © Jim Butcher, 2006.

All rights reserved.

Translation © Zdeněk Uherčík, 2014

Cover © Chris McGrath, 2014

© Stanislav Juhaňák – Triton, 2014

ISBN 978-80-7387-752-1

Stanislav Juhaňák – Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

jim butcher

VINEN

jim butcher

VINEN

Stanislav Juhaňák – TRITON
Praha / Kroměříž

Kapitola první

Na pláštích Strážců neulpívá krev. To jsem nevěděl do chvíle, než Morgan, druhý nejvyšší velitel Strážců Bílé rady, pozdvihl meč nad klečícím mladíkem, usvědčeným z provozování černé magie. Nejvyšš šestnáctiletý chlapec hlasitě drmolil něco korejsky a ústa měl plná zloby a nenávisti. Jeho mládí a moc jej utvrzovaly ve vědomí vlastní nesmrtelnosti. Ani nevěděl, kdy čepel dopadla.

Podle mě to bylo jen drobné milosrdenství. Vlastně mikroskopické.

Jeho krev vystříkla šarlatovým obloukem. Stál jsem od něho sotva tři metry. Na tváři jsem ucítil horké kapky a krev mi potřísnila i levou stranu pláště. Hlava dopadla na zem a já viděl, jak se látka, která ji zakrývala, hýbe, jako kdyby mladík dál vykřikoval své kletby.

Tělo se svezlo na bok. Jeden lýtkový sval sebou několikrát škubl. Přibližně po pěti vteřinách znehybněla i hlava.

Morgan chvilku stál nad nehybným tělem a v rukou svíral blyštivý stříbrný meč spravedlnosti Bílé rady čarodějů. Kromě něho a mě tu byl ještě tucet Strážců a dva členové Starší rady – Merlin a můj bývalý učitel Ebenezar McCoy.

Poslední chabé pohyby hlavy pod látkou ustaly. Morgan pohlédl na Merlina a pokývl. Merlin pokývnutí opětoval. „Nechť najezne mír.“

„Mír,“ zopakovali Strážci.

Až na mě. Já se otočil zády a po dvou krocích jsem se vyzvracel na podlahu skladiště.

Chvilku jsem stál v předklonu a klepal jsem se. Když jsem si byl jistý, že už toho víc nebude, pomalu jsem se narovnal. Cítil jsem, že ke mně zezadu někdo přistoupil. Ohlédl jsem se. Stál tam Ebenezar.

Starý muž byl až na několik chomáček bělostných vlasů téměř plešatý. Nebyl nijak velký, ale měl podsaditou postavu. Polovinu obličeje mu zakrýval šedivý loupežnický vous. Nos, tváře i pleš, až na čerstvou purpurovou jizvu na hlavě, měl brunátné. Přestože byl starý několik set let, pohyboval se pružně a jeho pozorným očím za brýlemi se zlatými obroučkami nic neuniklo. Na sobě měl černý hábit předepsaný pro setkání Rady a purpurový šál člena Starší rady.

„Jsi v pořádku, Harry?“ zeptal se tiše.

„Po tomhle?“ zavrčel jsem tak nahlas, aby mě všichni slyšeli. „Nikdo v tomhle baráku by neměl být v pořádku.“

Ucítil jsem, jak kolem mě zhoustlo napětí.

„To je pravda,“ opáčil Ebenezar. Ohlédl se na ostatní čaroděje a umíněně vystrčil bradu.

Přistoupil k nám Merlin, také v rituálním obleku a s šálem. Vypadal přesně tak, jak by měl vypadat čaroděj. Vysoký, dlouhé bílé vlasy, dlouhé bílé vousy, pronikavé modré oči, tvář zbrázděnou věkem a moudrostí.

Tedy věkem určitě.

„Strážce Dresdene,“ obrátil se na mě. Hovořil zvučným hlasem zkušeného řečníka a jeho angličtina měla akcent horních britských vrstev. „Pokud máte nějaký důkaz, který podle vás dosvědčuje nevinu toho mladíka, měl jste s ním vystoupit během soudu.“

„Nic takového nemám a vy to víte.“

„Byl shledán vinným,“ pokračoval Merlin. „Sám jsem mu nahlédl do duše. Nalezl jsem víc než dva tucty smrtelníků, jimž otrávil mysl. Tři z nich se možná ze svého ší-

lenství vyléčí. Čtyři další přinutil k sebevraždě a devět těl se mu podařilo ukrýt před místní policií. A všichni to byli pokrevní příbuzní.“ Merlin přistoupil ke mně a teplota vzduchu prudce stoupla. V očích mu plál azurový hněv a hlas duněl nezdolnou silou. „Síly, které používal, mu zlomily mysl. Tohle bylo nezbytné.“

Otočil jsem se k němu. Nevystřčil jsem vzdorovitě bradu ani jsem se ho nesnažil zpražít pohledem. Netvářil jsem se agresivně ani vyzývavě. Nedal jsem najevo hněv ani jsem nepoužil neuctivý tón. Poslední měsíce mě poučily, že Merlin ke svému postavení nepřišel přes inzerát na krabičce zápalek. Byl to zkrátka a dobře nejmocnější čaroděj na planetě. Měl talent, schopnosti a zkušenosti, aby svoji moc dokázal použít. Kdybych se s ním měl utkat v magickém souboji, nezbylo by ze mě ani tolik, co by naplnilo svačinový sáček. Nechtěl jsem s ním bojovat.

Ale zároveň jsem nechtěl ustupovat.

„Byl to ještě kluk a udělal chybu. Všichni jsme bývali jako on.“

Merlin si mě změřil, v očích směs hněvu a pohrdání. „Víte, co s člověkem udělá provozování černé magie.“ Dokonalé frázování a nenápadný důraz na správná slova dodaly jeho větě nevyřčený, ale pro mě naprosto jasný smysl: Vy to víte, protože jste to sám provozoval. Dřív nebo později k tomu znovu sklouznete a pak na jeho místě budete vy. „Zkusíte to jednou a pak znovu. A znovu.“

„Tohle slyším pořád, Merline. Řekni ne černé magii. Jenže ten chlapec neměl nikoho, kdo by mu vysvětlil pravidla, kdo by ho učil. Kdyby byl někdo věděl o jeho daru a včas něco udělal...“

Jen zdvihl ruku. V tom prostém gestu bylo tolik autority, že jsem okamžitě zmlkl a nechal ho mluvit. „Zapomínáte, Dresdene, že mladík, který tu hloupou chybu

udělal, zemřel dávno před tím, než jsme si všimli škod, jež napáchal. Nezbylo z něho nic víc než netvor, který by po zbytek života kolem sebe rozséval hrůzu a smrt.“

„Já vím,“ opáčil jsem, ale nedokázal jsem potlačit zlost a zklamání. „Vím také, co bylo třeba učinit. Vím, že nebylo možné zastavit ho jiným způsobem.“ Znovu se mi udělalo špatně. Musel jsem zavřít oči a opřít se o svoji bytelnou vyřezávanou berlu. Dostal jsem žaludek zpátky na místo a opět jsem se zadíval na Merlina. „Ale to nic nemění na skutečnosti, že jsme zavraždili mladíka, který zřejmě ani nevěděl dost, aby chápal, co se s ním děje.“

„Vy jste poslední, kdo by mohl někoho vinit z vraždy, Dresdene,“ odvětil Merlin a povytáhl stříbřité obočí. „Cožpak jste sám téměř z bezprostřední blízkosti nestřelil do týla ženu, o které jste si pouze myslel, že je Capiorcorpus?“

Polkl jsem. Měl naprostou pravdu. Stalo se to vloni a byl to ten nejošemetnější hod mincí v mém životě. Kdybych se byl zmýlil v odhadu, že zloděj těl, čaroděj Capiorcorpus, uchvátil tělo Strážkyně Lucciové, byl bych zabil nevinnou ženu a členku Bílé rady.

Nezmýlil jsem se, ale nikdy... prostě nikdy jsem nikoho nezabil jen tak. Zabíjel jsem netvory v zápalu boje. Zabíjel jsem lidi méně přímočarými prostředky. Ale Capiorcorpa jsem zabil zblízka, chladně a zdaleka ne nepřímo. Stále jsem si přesně pamatoval okamžik, kdy jsem se rozhodl vystřelit, chladný kov v rukách, odpor spouště revolveru, zadunění výstřelu a pád bezvládného těla. Vzhledem k hrůze celé události mi ten pohyb připadal až nevhodně obyčejný.

Zabil jsem. Záměrně a promyšleně jsem ukončil něčí život.

A stále se mi to vracelo ve snech.

Tehdy jsem neměl příliš na výběr. Kdybych jen na okamžik zaváhal, Capiorcorpus by vyvolal smrtící magii a já

bych v lepším případě zemřel následkem smrtelné kletby spolu s nekromancerem. Měl jsem tehdy pár špatných dnů a jel jsem nadoraz. Ale i kdybych byl ve formě, měl jsem poměrně intenzivní pocit, že v čestném boji by mě byl Capiorcorpus porazil. Čestný boj jsem si prostě nemohl dovolit. Proto jsem střelil nekromancera do týla. Bylo ho třeba zastavit a já neměl jinou možnost.

Popravil jsem Capiorcorpa jen na základě podezření.

Bez soudu. Bez pohledu do duše. Bez výroku nestranného soudce. Sakra, dokonce jsem ani neměl čas přidat nějakou vtipnou urážku. Buch. Žuch. Jeden živý čaroděj a jeden mrtvý padouch.

Udělal jsem to, aby v budoucnu nemohl ublížit mně ani nikomu jinému. Nebylo to nejlepší řešení, avšak jediné možné. Nezaváhal jsem ani na okamžik. Udělal jsem to, nepopírám, a čelil dalším hrozbám oné noci.

Jak se to od Strážce očekává. Jen mi to trochu pošramotilo moji farizejskou vizáž.

Upíral na mě bezedné modré oči a zvolna přikývl. „Popravil jste ji,“ řekl Merlin tiše. „Protože to bylo nezbytné,“ hájil jsem se.

„Jistě. Vaše jednání vyžadovalo mnohem hlubší přesvědčení. Byla tma, zima a byl jste sám. Podezřelá byla mnohem silnější než vy. Kdybyste byl minul, byl byste zemřel. Přesto jste udělal, co bylo třeba.“

„Nezbytné není totéž, co správné,“ opáčil jsem.

„Možná ne. Ale jediné Zákony magie brání čarodějům zneužívat moc vůči smrtelníkům. Tady není místo na kompromisy. Stal jste se Strážcem, Dresdene. Vaší povinností je soustředit se na své povinnosti vůči smrtelníkům a Radě.“

„Což občas znamená zabíjet děti?“ Tentokrát jsem se nesnažil skrýt pohrdání, ale přesto jsem ho do své otázky moc nedostal.

„Což znamená za každých okolností prosazovat Zákony magie.“ Merlin mě probodával pohledem a v očích mu žhnul potlačovaný vztek. „To je vaše povinnost. Teď víc než kdy jindy.“

Uhnul jsem očima jako první, dřív než se mohlo stát něco zlého. Ebenezar stál dva kroky ode mě a sledoval mě.

„Je pravda, že na muže svého věku jste viděl až příliš,“ pokračoval Merlin poněkud přívětivějším tónem. „Ale neviděl jste hrůzy, které mohou nastat. Ani zdaleka. Existence Zákonů magie má své důvody. Musejí zůstat tak, jak jsou.“

Otočil jsem se a zadíval jsem se na kaluž krve vedle mladíkova těla. Ani mi neřekli, jak se jmenuje.

„Dobře,“ hlesl jsem vyčerpaně a cípem šedého pláště jsem si setřel z obličeje krupěje krve. „Vím, čím jsou psané.“

Kapitola druhá

Otočil jsem se k nim zády a vyšel jsem ven. Chicago teď dost připomínalo Miami. Červenec na středozápadě bývá přinejmenším parný, ale tentokrát bylo mimořádné vedro a do toho často přšelo. Skladiště patřilo k dokům na pobřeží, a dokonce i chladné vody jezera Michigan byly teplejší než obvykle. Stoupal z nich neobvykle silný odér bahna, tlení a leklých ryb.

Venku jsem minul dva hlídkující Strážce. Pokývli jsme na sebe. Oba byli mladší než já, zřejmě nejnovější přírůstky úderné, vojensko-policejní organizace Bílé rady. Když jsem kolem nich procházel, ucítil jsem lehké brnění, které prozrazovalo přítomnost závoje, kouzla, kterým skrývali skladiště před zvědavými zraky. Na Strážce to nebyl nijak zvlášť účinný závoj, ale byl zřejmě lepší, než jaký bych zvládl já. Strážců navíc po úspěšné ofenzivě Rudého dvora z loňského podzimu podstatně ubylo. Nebylo prostě z čeho vybírat.

Sundal jsem si hábit a plášť. Pod nimi jsem měl khaki šortky, tenisky a vestu. Bez těžkého oblečení mi nepřestalo být vedro, jen jsem se cítil o trochu míň mizerně. Rychle jsem šel ke svému otlučenému volkswagenu. Okénka jsem nechal stažená, aby se vnitřek auta neproměnil v pečíci troubu. Jeho karoserie už nemá žádnou určitou barvu, protože můj mechanik postupně nahrazoval jednotlivé díly součástmi jiných havarovaných brouků, ale protože byl původně modrý, vysloužil si přezdívku Modrý brouk.

Za mnou se ozvaly rychlé pevné kroky. „Harry,“ zavolal na mě Ebenezar.

Beze slova jsem hodil hábit i plášť na zadní sedadlo Brouka.

Vnitřek vozu byl už před lety sedřený až na kovovou kostru. Tehdy jsem udělal pár nejnnutnějších oprav za pomoci rozličného harampádí a spousty lepicí pásky. Pak mi jeden známý dal interiér trochu do pořádku. Není to sice žádný standard a stále to nevypadá moc hezky, ale pohodlná sklopná sedadla jsou mnohem lepší než bedýnky, které jsem používal původně. A konečně jsem zase měl celkem slušné bezpečnostní pásy.

„Harry, stůj, člověče.“

Nejraději bych vlezl do auta a ujel, ale počkal jsem, dokud ke mně starý čaroděj nepřišel a nesundal si hábit a šál. Pod modrými montérkami Levi's měl bílé tričko a na nohou pevné, kožené turistické boty. „Musím si s tebou o něčem promluvit.“

Chvilku jsem jen mlčky stál, abych ovládl rozbouřené emoce. A žaludek. Nechtěl jsem si uříznout ostudu opakováním svého předchozího výstupu.

„O čem?“

Zůstal stát sotva metr přede mnou. „Válka se nevyvíjí dobře.“

Měl na mysli válku mezi Bílou radou a Rudým dvorem upířů. Válka obnášela několik let jen samé plížení a potyčky v postranních uličkách, ale vloni upíři nově rozdali karty. Svůj útok načasovali souběžně se zlovlným působením zrádce uvnitř Bílé rady a s útokem hordy nekromancerů a čarodějů mimo zákon, kteří vyvolali běsnící přízraky mrtvých a zombie. Kromě spousty dalších, ještě nechutnějších věcí.

Upíři udeřili na Radu. Udeřili tvrdě. Než bitva skončila,

zabili téměř dvě stě čarodějů. Většinu z nich tvořili Strážci. Proto jsem dostal od Strážců šedý plášť. Potřebovali pomoc.

Upíři zabili téměř čtyřicet pět tisíc mužů, žen a dětí, kteří se náhodou vyskytovali poblíž bojů.

A tak jsem plášť přijal. Něco takového jsem nemohl nechat bez povšimnutí.

„Četl jsem hlášení. Stojí v nich, že Venatori Umbrorum a bratrstvo svatého Jiljí se do toho pořádně obuli.“

„A nejen to. Kdyby tyhle organizace nebyly podnikly útok a nezpomalily postup upírů, zničil by Rudý dvůr Radu už před několika měsíci.“

Překvapeně jsem zamrkal.

Venatori Umbrorum a bratrstvo svatého Jiljí byly hlavními spojenci Bílé rady ve válce s Rudým dvorem. Venatori bylo pradávné tajné bratrstvo bojovníků proti nadpřirozené temnotě. Byli trochu něco jako zednáři, jen měli víc plamenometů. Povětšinou to ale byli akademicky zaměření lidé, a přestože někteří Venatori měli určité vojenské zkušenosti, jejich pravá síla spočívala ve využívání právních systémů a v analýze informací z četných zdrojů.

Bratrstvo svatého Jiljí byl trochu jiný případ. Nebylo jich tolik jako Venatori, ale jen někteří byli obyčejní lidé. Pokud jsem tomu dobře rozuměl, většinou se jednalo o lidi napůl proměněné v upíry. Byli nakaženi temnými silami, kvůli nimž byl Rudý dvůr takovou hrozbou, ale dokud se vědomě nenapili lidské krve, nepřestávali být lidmi. Byli silnější, rychlejší a odolnější vůči zraněním než běžní smrtelníci a výrazně se jim prodloužil život. Ovšem za předpokladu, že nepodlehli vytrvalé touze po krvi nebo nezahynuli při nějaké akci proti nepřátelům z Rudého dvora.

I ženu, kterou jsem kdysi velice miloval, dostal jeden

upír Rudého dvora. V podstatě jsem tuhle válku rozpoutal, když jsem si pro ni přišel a osvobodil ji všemi násilnými prostředky, kterými jsem vládl. Přivedl jsem ji zpět, ale nezachránil jsem ji. Byla už poznamenána temnotou a z jejího života se stal boj. Zčásti proti upírům, kteří jí to udělali, zčásti s žízni po krvi, kterou kvůli nim trpěla. Teď patřila k bratrstvu, které sdružovalo lidi, jako byla ona, a jak jsem slyšel, i mnoho lidí bez domova. Svátý Jiljí je patronem malomocných a vyhnanců. Přestože jeho bratrstvo nebylo takovým soustrojím síly a moci jako Rada nebo dvory upírů, byl to překvapivě mocný spojenec.

„Naši spojenci se nemohou upírům postavit tváří v tvář,“ pokračoval Ebenezar a lehce pokývl, „ale vnášíjí zmatek do zásobování Rudého dvora, mezi jeho špiony a podporovatele, napadají totiž spolupracující smrtelníky. Odhalují infiltrace Rudého dvora do lidské společnosti. Lidé ovládaní Rudým dvorem byli uvězněni, obviněni nebo zabiti. Případně uneseni, aby je násilím zbavili jejich závislosti. Bratrstvo a Venatori ze všech sil shromažďují informace pro Radu. Díky tomu jsme podnikli několik úspěšných útoků proti upírům. Obě organizace upíry nijak významně neoslabily, ale daří se jim Rudý dvůr zdržovat. Možná to bude stačit, abychom měli šanci aspoň trochu se zotavit.“

„Jak to jde ve výcvikovém táboře?“

„Lucciová si je jistá, že se jí podaří naše ztráty nakonec nahradit,“ odpověděl Ebenezar.

„Nevím, jak bych ještě mohl pomoci. Pokud nechceš někoho, kdo by začal vychovávat nové čaroděje.“

Přistoupil blíž a rozhlédl se. Tvářil se nenuceně, ale chtěl si být jistý, že nikdo neposlouchá. „Je tady jedna věc, o které nevíš. Merlin rozhodl, že se o tom nebude mluvit.“

Otočil jsem se k němu a naklonil jsem hlavu.

„Vzpomínáš si na loňský útok Rudého dvora? Jak vy-

volali Vyhnance a napadli nás v samotné Zemi víl?“

„Slyšel jsem, že to nebyl dobrý tah. Nadpřirozené bytosti jim to dají sežrat.“

„Také jsme si to mysleli,“ přitakal stařec. „Léto vyhlásilo Rudému dvoru válku a provedlo několik výpadů, aby si oťuklo situaci. Jenže Zima vůbec neodpověděla. A Léto nakonec skončilo u toho, že zajistilo své hranice.“

„Královna Mab nevyhlásila válku?“

„Ne.“

Zamračil jsem se. „Nečekal jsem, že si nechá ujít takovou příležitost. Játka a krveprolití jsou její parketa.“

„Nás to také překvapilo. Proto tě chci požádat o laskavost.“

Mlčel jsem, ale nespouštěl jsem z něho oči.

„Zjisti, co se děje. Máš na dvorech své kontakty. Zjisti, proč Sidhe nešli do války.“

„Cože? Starší rada to neví? Copak nemáte vyslanectví, vysoce postavené styky a oficiální kanály? Nebo třeba červený telefon?“

Ebenazar se trpce usmál. „Chaos války napíná schopnosti výzvědných služeb do krajnosti. Dokonce i těch nadpřirozených. Mezi nadpřirozenými špióny a vyslanci zúčastněných probíhá úplně jiná úroveň války. A náš vyslanec u Sidhe...“ Pokrčil rozložitými rameny. „No, však to znáš.“

„Mluvili s ním zdvořile, otevřeně a naprosto upřímně, ale přesto nemáte ani tušení, co se děje,“ nadhodil jsem.

„Přesně tak.“

„Takže Starší rada mě žádá, abych to zjistil?“

Znovu se rozhlédl. „Starší rada ne. Já. A několik dalších.“

„Kterí další?“

„Lidé, kterým věřím,“ opáčil a podíval se na mě přes obroučky brýlí.

Chvilku jsem ho upřeně pozoroval. „Takže zrádce,“

hlesl jsem.

Upíří Rudého dvora měli trochu příliš navrch, než aby prostě jenom měli štěstí. Nějakým způsobem získali životně důležité tajné informace o rozmístění sil Bílého dvora a jeho plánech. Někdo zevnitř jim ty informace poskytl a zemřelo kvůli tomu mnoho čarodějů. Z velké části během jejich největšího útoku v loňském roce, kdy při pronásledování prchající Rady narušili teritorium Sidhe. „Ty si myslíš, že tím zrádcem je někdo ze Starší rady.“

„Myslím si, že nemůžeme nic nechat náhodě,“ odvětil tiše. „Tohle není oficiální záležitost. Nemohu ti to přikázat, Harry. Pochopím, když to odmítneš. Ale nikdo jiný se na to nehodí tak jako ty. Navíc naši spojenci dlouho neudrží současné tempo svých akcí. Jejich nejsilnější zbraní bylo vždycky utajení, ale už museli zaplatit mnoha životy, aby nám poskytli co nejúčinnější pomoc.“

Zkřížil jsem ruce na bříše. „Musíme jim pomoci, to je jisté. Ale pokaždé, když se křivě podívám na nadpřirozené bytosti, mám s nimi ještě větší potíže než předtím. To je to poslední, co potřebuju. Když to udělám, jak...“

Ebenazar přešlápl a pod nohama mu hlasitě zaskřípal šterk. Vzhlédl jsem a uviděl Merlina s Morganem. Vycházeli z budovy a tiše, zaníceně spolu hovořili.

„Chtěl jsem s tebou mluvit,“ řekl Ebenazar zjevně pro ty, kdo by naslouchali, „abych měl jistotu, že se k tobě Morgan a ostatní Strážci chovají slušně.“

„Pokud se mnou vůbec promluví,“ hrál jsem jeho hru. „Jediný Strážce, se kterým se vídám, je Ramirez. Fajn chlapík. Mám ho rád.“

„To mu slouží ke cti.“

„Že o něm dobře smýšlí tikající časovaná bomba Rady?“ Čekal jsem, až Morgan a Merlin odejdou, ale zastavili se kousek od nás a stále spolu mluvili. Chvilí jsem upíral oči

na štěrk a pak jsem mnohem tišeji pronesl: „Tam uvnitř jsem to mohl být já. Kdysi jsem mohl být na místě toho kluka.“

„Už je to dávno,“ namítl Ebenezar. „Byls ještě dítě.“

„To on taky.“

Ebenezar nasadil ostražitý výraz. „Mrzí mě, žes to musel vidět.“

„Proto k tomu došlo tady? Proč provádět popravu v Chicagu?“

Dlouze vydechl. „Je to jedna z největších křižovatek světa, Harry. Prochází tudy víc letecké dopravy než kdekoli jinde. Je to obrovské silniční, vlakové a lodní překladiště. To znamená spoustu cest dovnitř a ven a spoustu cestujících, kteří tudy projíždějí. Pro pozorovatele Rudého dvora je těžké nás tady odhalit nebo sledovat naše pohyby.“ Mdle se pouсмál. „A navíc to vypadá, že Chicago má špatný vliv na zdraví každého upíra, který se tady ukáže.“

„To je pěkná krycí historka,“ opáčil jsem. „A jaká je pravda?“

Ebenezar si povzdechl a smířlivě pozvedl ruku. „Můj nápad to nebyl.“

Minutku jsem si ho měřil. „Merlin sem svolal setkání.“

Ebenezar přikývl a povytáhl jedno huňaté obočí. „Což znamená...?“

Kousal jsem se do dolního rtu a mnul jsem si oči. Nikdy mi to při přemýšlení nepomáhalo, ale proč to nezkoušet? „Chtěl mi něco naznačit. Chtěl zabít dvě mouchy jednou ranou.“

Ebenezar přikývl. „Chtěl tě zbavit postavení Strážce, ale Lucciová je technicky stále jejich velitelkou, přestože Morgan velí v poli. Podporuje tě a zbytek Starší rady ho přehlasoval.“

„To se mu muselo líbit.“

Ebenezar se uchechtl. „Myslel jsem, že to s ním praší.“

„To mám radost. Vždyť jsem tu práci ani nechtěl.“

„Já vím,“ opáčil. „Z bláta do louže.“

„Takže Merlin si řekl, že mi ukáže popravu, abych se vyděsil a držel lajnu.“ Zamyslel jsem se. „Předpokládám, že o tom loňském útoku se nic nového neví. Na žádném účtu se neobjevila nehorázná suma peněz, která by prozradila zrádce?“

„Zatím ne.“

„Takže zrádce se stále volně pohybuje a Merlinovi jen stačí počkat, až něco zmrším. Pak prohlásí, že to byla zrada, a rozmáčkne mě.“

Ebenezar přikývl a já v jeho očích zahlédl výstrahu. Další důvod, abych jeho nabídku přijal. „Je opravdu přesvědčený, že pro Radu představuješ velikou hrozbu. Pokud ho v tom utvrdíš, udělá všechno nezbytné, aby tě zastavil.“

Zabručel jsem. „Takový chlapík tady už jednou byl. Jmenoval se McCarthy. Jestli chce Merlin najít zrádce, najde ho, ať existuje, nebo ne.“

„Jistě. Myslel jsem, že bys to měl vědět,“ odpověděl s chrčivým skotským přízvukem, který se u něho objevil vždycky, když měl vztek. Zamračil se a střelil pohledem po Merlinovi.

S pohledem upřeným do země jsem přikývl. Nesnáším, když se mě někdo snaží do něčeho uvrtat, ale neměl jsem pocit, že by se mě Ebenezar snažil zatlačit do kouta. Žádal mě o laskavost. Udělal bych dobře, kdybych mu vyhověl, ale když ho odmítnu, nebude mi to vyčítat. To nebyl jeho způsob.

Podíval jsem se mu do očí a přikývl jsem. „Dobře.“

Dlouze vydechl a vděčně přikývnutí opětoval. „Jo a ještě něco,“ řekl a podal mi obálku.